

Congrés internacional, però no tant

L'absència de la majoria dels convidats i els vetos imposats pels organitzadors a EL TEMPS i *El País* han convertit el que hauria d'haver estat un Congrés Internacional de Periodisme en una reunió esquifida i més aviat descafeïnada.

Durant la setmana passada, va tenir lloc a València el Congrés Internacional de Periodistes organitzat per commemorar els dos-cents anys de la primera sortida del *Diario de Valencia*. El Congrés va quedar seriosament descafeïnat a causa de la manca d'assistència d'alguns dels professionals que figuraven en el programa. Ni l'escriptor alemany Günter Grass, ni l'ex-director del diari francès *Le Monde*, ni el director del rotatiu madrileny *El Sol* hi van fer acte de presència. A aquestes absències, cal afegir-hi les imposades pels organitzadors dels debats, que van excloure el diari *El País*, ja que, segons uns dels organitzadors "es tracta d'un mitjà estatal", i EL TEMPS. A preguntes del públic assistent a la taula rodona "Ser periodista en la Comunidad Valenciana" sobre perquè no hi havia cap representat d'aquest setmanari, el moderador va declarar que "els assistents al debat eren prou representatius de la premsa valenciana actual." L'altre gran absent del debat va ser el representant de *Las Provincias*, diari que sí que estava invitat a l'acte, però que no va assistir-hi.

L'absència de públic als actes programats va contribuir també a deslluir el Congrés. La gran majoria dels assistents eren estudiants de periodisme del CEU San Pablo, que va obligar els seus alumnes a assistir a totes les jornades del Congrés.

Una de les ponències més rellevants va ser la presentada per Vicent Franch i Ferrer, professor de ciència política i

Vicent Franch.

RAFA GIL

dret constitucional. Sota el títol de "Premsa i nacionalisme valencià", Vicent Franch va fer una exposició sobre l'actitud dels diferents mitjans escrits davant el fenomen nacionalista en el període que va des de la mort de Franco fins als nostres dies: "En saber-se els graus de preferència de l'electorat valencià i corroborar-se la tendència en posteriors eleccions (municipals i generals de 1979), la instrumentalitza-

ció del referent nacionalista passà a ser obsessiva, diàfana i militant, almenys en el cas de *Las Provincias*, fins al punt que arribarà a protagonitzar tot sol el paper vigilant de totes les manifestacions polítiques o culturals que traduïen, per activa o per passiva, concommitàncies amb els mites abstractes del nacionalisme democràtic, fóra o no de conviccions polítiques catalanes".

En la seva conclusió, Vicent

Franch va declarar: "Però no és menys cert que la manca de convergència dels moviments emergents a les acaballes del franquisme, i la pròpia feblesa dels sectors socials que sustenten projectes nacionalistes o autonomistes, impediran la creació de mitjans de comunicació diaris capaços de frenar la influència dels instrumentalitzadors i obligaran, finalment, les forces ininterrompudament hegemòniques d'esquerra, especialment el PSVP-PSOE, a renunciar a la bel.ligerància activa dels primers temps i a refugiar-se en un pragmatisme poregós farcit d'implícitacions que, malgrat tot, no ha pogut evitar el creixement del bloc detractor (...) La difusió, primer, de les emissions de TV3 al País Valencià, l'alineament de quatre dels sis diaris en el pragmatisme autonomista no hostil a les realitzacions culturals dels sectors que tenien com a projecte la reintegració/construcció de la nació catalana, i la posada en marxa de la televisió i ràdio públiques valencianes (tot i que amb el baldó d'haver entorpit la recepció normal de TV3), potser faran que, finalment, es trobin les fórmules d'acostament que permeten el debat que la transició evità i la normalitat fa imprescindible. La premsa, en definitiva, més que cap altra instància, és ara i ací el marc escaient per a la premsa."

El Congrés va ser clos en castellà (se suposa que perquè era "internacional") pel conseller de Cultura de la Generalitat valenciana.

Vicent Ferrando